הדין שמואל תמיר שעה שהאחרון ניהל עמו שיחה בשעת ביקורו האחרון בארצות־הברית בשנה שעברה.

אולם הסיבה האמיתית היתה עמוקה יו־תר, והיא נגעה לקצין הס. ס. ששוחרר בנירנברג, אחרי שישראל קסטנר העיד ל־טובתו: קרט בכר. אמר ראפ: „בכר ניפק אותי. הוא האדם היחיד בחיי שהצליח ל־שטות בי. עלי לפרוע את החשבון!"

מכונית מרצדס. היתה זאת מחלקתו של ראפ שהיתה אחראית לאסיר קורט בכר, גרמני אופייני, בלונדי ונמוך־קומה. יום אחרי ששוחרר ממאסרו, בנסיבות מיוחדות שהיו צריכות לשמש נושא מרכזי לעדותו של ראפ במשפט קסטנר, חזר בכר לביקור ה־משרדו של ראפ. ראפ נדהם: בעוד שכל הגרמנים התהלכו אז רעבים וקרועי־בגדים, הופיע בכר במכונית מרצדס מפוארת ביותר, לבוש בגדי־הדר. בכר אז עלה בלבו של ראפ החשד הראשון שמשהו לא היה כשורה.

„איני מעוניין בפוליטיקה שלכם," הסביר ראפ, שבא לארץ על־חשבון ההגנה, שביקשה לשוא לשכנע את שופטי בית־המשפט העליון לקרוא לו להעיד גם בשלב מאוחר זה. „גם קסטנר שלכם אינו מעניין אותי. זה התבשיל שלכם, ואתם תצטרכו לעכלו. אולם אני מעוניין בבכר."

השבוע חזר ראפ לגרמניה, שם הוא מנהל עסקים בשם חברת־הייבוא האמריקאית, ש־הוא עומד בראשה. היתה לו גם מטרה שניה: לטפל בפרשת קציני הס. ס. לשעבר, כיום מנהל חברת־הדגנים בהמבורג, בשם קורט בכר.

משטרה

מכונת הפירסומת

ככל שצמרת המשטרה נתקעה יותר בבוץ, כן היתה זקוקה למכונית־פירסומת משוכללת יותר כדי לגררה החוצה. הדובר הקודם, אברהם ינאי, ס חר־מכוניות ושטיחים בשעות שלפני, אחרי ובזמן העב[illegible] חזק. אחרי שנתפס [illegible] היה צורך לסלק[illegible]

במקומו נ[illegible] מכונית

[illegible]ד־ההת־[illegible] הקומו־[illegible]מועצה של [illegible]ית, מלפני כ־[illegible] על־ידי כפריים [illegible]תונים למרותו של [illegible] אל־דין אל־זועבי. רק [illegible]לויי **העולם הזה** הודיע [illegible] הפנים כי הוא הורה לפתוח [illegible]חקירה בעניין.

השבוע, מצא בית־הדין המחו־

זי בחיפה את תומכיו של אל־

זועבי אשמים בביצוע ההתנפ־

לות, ודן אותם לתשלום פיצויים

בסך 2200 לירות.

* * *

נצחון למורדים. לפני ש־בוע, קבע **העולם הזה** (1008) כי מנהיגי מרד המהנדסים מלפ־ני שנה יזכו להבעת אימון מצד חבריהם למקצוע, כאשר תגיש רשימתם הבלתי תלויה „לקידום המהנדס" את מועמדיה בבחירות לועידה חשלישית.

השבוע, כאשר תם מנין קו־לות הבוחרים, התברר כי רשי־מה זו זכתה ביותר מ־50% מ־הקולות, בהנחיה תבוסה מכ־רעת למפא"י, אשר זו הפעם ה־ראשונה בתולדות האגודות ה־מקצועיות לא זכתה לרוב בב־חירות, למרות שלרשימתה צור־פו הפעם גם אחדות־העבודה ו־הפועל המזרחי.

לשעבר מנהל לשכת המפקח־הכללי, איש בריתם של יחזקאל סהר ועמוס בן־גוריון.

ענין משפחתי. ככל שהתקרב מועד המשפט הגדול של עמוס, נתעורר ביתר חריפות הצורך לנצל כל פירור של הצ־לחה משטרתית לצורכי פירסומת.

מזכיר־האופים בן משה
„אם נתן, סימן שלקחו"

השבוע מצא נאש ידיעה נוגעת ללב, מיהר להחדיר אותה לעתונים.

הידיעה נגעה לאליעזר דשא, סגן נציב [illegible]תה עליו בשעה ששהה [illegible] השתלמות. המשטרה, כך [illegible]לאה תפקיד של חסד, נזעקה [illegible] דשא לזרק. מפני שאיש לא [illegible] הוא נמצא בדיוק, פנתה משטרת [illegible] לאינטרפול, ארגון המשטרה הבינ־[illegible]ומית, שפתח בחקירה מקיפה עד שמצאו.

רק פרט אחד שכח נאש להזכיר, מרוב צניעות: אליעזר דשא הוא במקרה גם גיסו, והאשה שנפטרה היתה חמותו של נאש. יתכן שהתערבות רשמית של המשטרה וני־צול קשריה הבינלאומיים בענין משפחתי של אחד מקציניה לא היה פסול. אולם הפיכת הענין לנושא לפרסומת זולה העיד, לפחות, על היעדר טעם טוב.

גלגלי הכרוז. פחות מזל היה לנאש במיבצע־פירסום שני. לפתע קיבלו כי עית־ני ישראל ידיעה כי שמואל תמיר, הסניגור במשפטו של עמוס בן־גוריון, פנה אל חיים כהן, היועץ המשפטי של הממשלה, בבקשה שיתוך לחיסול משפטו של עמוס. ממציא הידיעה היה יעקוב נאש עצמו.

היה זה אות כבוד לעתוני ישראל שאף אחד מהם לא פירסם את הידיעה הכוזבת, שלא נמצאו לה סמ כין. רק דבר, בטאון מפא"י, נפל על המציאה ופירסם אותה.

למחרת היום בא מטר ההכחשות: גם תמיר וגם חיים כהן הכחישו אותה. אפילו עמוס בן־גוריון עצמו נאלץ להצטרף להכחשה. אולם הדבר לא הרתיע את דבר: הוא חזר והדגיש שהסיפור, שכל הנוגעים בו הכחישוהו, אינו אלא אמת טהורה.

לשקר אין רגליים, אולם לפעמים יש לו גלגלים — גלגלי מכונית־הפרסומת של נאש.

חקירות

מי לקח את הכסף?

הקבלה המשונה שהוצגה בפני חוקרי ה־משטרה לפני כמה שבועות לא השאירה מקום לספק. היא ביססה את תלונתו של מנהל חברת קייזר פריזר נתן זברמוביץ, נגד אברהם („אברשה") בן משה, מזכיר איגוד הא פים. התלונה: בן־משה זייף את חתימתו של אברמוביץ, על אישור קבלה של 15 אלף ל"י. „לא קיבלתי מעולם סכום כזה מבן־משה." טען אברמוביץ.

גם בן־משה לא טמן ידיו בצלחת. תלונתו הנגדית, שנרשמה במטה מחוז תל־אביב, ה־אשימה את אברמ ביץ בגניבת 15 אלף ל"י, שנמסרו לו כמקדמה לעיסקת־מכוניות גדולה. השניים נקראו למטה הארצי, נחקרו בנדון תלונותיהם. רק אחד מהם הורשה לחזור לביתו. בן־משה נעצר, הובא בפני שופט השלום, נכלא בכלא יפו, עד לסיום החקירה. אחרי ימים אחדים, הודיעה המשטרה על העברת התיק לפרקליט המחוז. בן־משה שוחרר בערבות חברי ועד איגוד האופים.

ואז התחילה התעלומה להסתבך באמת.

ביטוי הדדי. כשהגיע בן־משה לביתו, המתינה לו אשתו ובידה פתק קטן, ממבקש מבן־משה לבוא מיד לקפה קרלטון בתל־אביב. בקרלטון נפגש בן־משה עם דוד שיפ־מן, המזכיר החדש של התאחדות הסוחרים. שיפמן סיפר על משא ומתן שנוהל בינו ל־בין אברמוביץ, בעת בה ישב בן־משה ה־מעצר. הצעתו של שיפמן לבן־משה היתה פשוטה וברורה: אברמוביץ הסכים לתת ל־איגוד האופים סכום של 15 אלף ל"י, תמו־רת זאת יודיע בן־משה למשטרה על ביטול תלונתו נגד אברמ ביץ, שיבטל מצידו את התלונה נגד בן־משה.

לכשתבוטלנה כל התלונות, הסביר שיפמן, ישאר עוד ענין קטן לסדר: תיק המשטרה. גם לבעיה זו מצא פתרון. הוא הסביר כי עורך דינו נפגש כבר עם רמ"ח אפרים הופשטטר, ראש המחלקה הפלילית במטה הז־ארצי, והוא הסביר כי במידה ובן־משה יודה באשמה המיוחסת לו, תמליץ המשטרה על עונש קל יחסית, תחליף את גליון האשמה הדן בפשע בגליון המכיל סעיף של „עוון".

בן־משה סרב בתחילה להסכים להצעה. „אינני מוכן להודות במה שלא עשיתי," הסביר לשיפמן. תשובתו של מזכיר ההת־אחדות היתה מוכנה מראש: „עצם העובדה שאברמוביץ מחזיר את הכסף, מעידה שהוא לקח אותו והציבור יבין זאת היטב."

השלב השני בוצע. בשעה מאוחרת בלילה נגמר המשא־ומתן: בן־משה הסכים. התנאי היחיד שהציג: עורך־הדין של שיפמן יזאג להמציא לו תעודת יושר מהמשטרה, על מנת שיוכל לקבל היתר־יציאה לעזוב את הארץ.

אולם הופשטטר לא הסכים לתנאים. תשו־בתו היתה קצרה: „אם בן־משה יודה, נחליף את סעיף גליון האישום. פסק־הדין יהיה אז קל יותר." יותר מזה לא רצה להסתבך.

עורכי הדין של בן־משה, ראובן ריטרמן ומקס קריצ'מן, היו סבורים אחרת. אם בן־משה חף מפשע, כפי שהכריז באוזניהם, לא היה לדעתם כל טעם להודות בדבר שלא עשה. קריצ'מן וריטמן יעצו לו לא להסכים להצעותיו של שיפמן, לחכות לבירור ה־פרשה כולה בבית־המשפט.

אולם איומיהם והבטחותיהם של חבריו לאיגוד האופים גרמו לבן־משה להסכים ל־בסוף להצעות הפשרה. כשהציגו בפניו שיק על סך 4000 ל"י, במזומן וכתב השלשה בנקאית על סך של 10 אלפים ל"י, חתם מיד על המכתב, בו הוא מודיע על ביטול תל נתו נגד אברמוביץ.

השלב השני בהסכם בוצע מיד: אברמבו־ביץ הלך למטה הארצי, הודיע להופשטטר כי הוא, מצידו, מוותר על התלונה נגד בן־משה.

העניין התפוצץ רק כשהגיע תורו של ה־שלב השלישי.

הצהרה מפתיעה. גם שלב זה צריך היה להתבצע במטה הארצי. על בן־משה היה להודות, לפי ההסכם, באשמה המיו־חסת לו: זיוף הקבלה, שכאילו קיבל מאב־רמוביץ על 15 אלף הלירות. במטה, נכנס בן־משה לחדרו של הקצין רוט, עוזרו של הופשטטר, ומסר שם הצהרה כתובה בכתב ידו. בהצהרה זו גולל את כל פרשת הצעו־תיהם של שיפמן ואברמוביץ, סיפר על ה־כסף שראה בידיהם של שיפמן וחברי איגוד האופים. „חפשו במשרדים ותמצאו שם את המסמכים והכסף עליהם אני מספר!" צעק בן־משה לעבר הקצינים. „ואז תיווכחו שאב־רם ביץ החזיר 15 אלף ל"י. ואני שואל את־כם, אם הוא לא לקח אותם — מדוע יחזיר אותם?"

לאחר שהצהרתו של בן־משה צורפה ל־תיק החקירה, חזרה התעלומה לנקודה ש־ממנה הפליגה לראשונה. קציני המטה הארי־צי ישבו על מדוכת הפתרונות: מי גנב את 15 אלף הל"י, והיכן הן נמצאות. המצב ש־נוצר עכשיו הוא כזה:

- 15 אלף הל"י החסרות נמצאות שוב בידי איגוד האופים ודויד שיפמן;
- אברמוביץ ביטל את תלונתו נגד בן־משה;
- בן־משה ביטל את תלונתו נגד אב־רמוביץ.

הסברו של בן־משה: „אברמוביץ החזיר את הכסף שקיבל ממני."

הסברו של שיפמן: „חברת קייזר פריזר הסכימה להחזיר לנו סכומי קימיסיון שלא נגבו מעיסקות קודמות. הסברנו לה את מצבם של האופים, והיא הסכימה לפצות אותם על אובדן הכסף, שנגרם בעטיו של בן־משה, שהודה על כך במשטרה."

הסברם של קציני המטה הארצי ותוקריו, יישמע רק באולם בית המשפט.

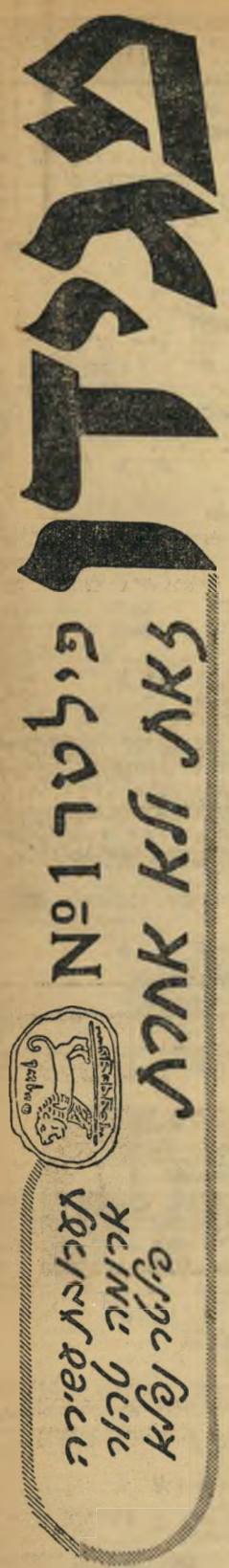

דנטול DENTOL
משחת השיניים הצרפתית

מכילה: ACIDE PHENIQUE
התכשיר הרפואי
למניעת דמום חניכיים